

מלכודת בחווה הסינית

 שלחו להדפסה

להיות שם: החווה הסינית

המלחמה מתוך הצריח: עמי מורג, רב סרן צעיר, פיקד בחזית הדרום על גדוד טנקים שנקלע לקרבות הקשים בחווה הסינית והשתתף בצליחת תעלת סואץ. תא"ל (מיל) מורג מספר על הלחימה הקשה, הברדק המוחלט בשטח – והכעס על המפקדים שהביא גם אותו למצב של סירוב פקודה עמי מורג

בעקבות ניסיוני במלחמת ההתשה, נבחרתי כרב-סרן צעיר להקים את גדוד השריון 599. פלוגות הטנקים שהגיעו לגדוד הורכבו רובן ככולן מטנקיסטים שעברו את שנות השרות הסדיר שלהם במלחמת ההתשה. היו אלה הטנקיסטים המנוסים, המקצועיים והלוחמים ביותר בצה"ל. כל טנקיסט בתפקידו כתותחן, טען קשר, נהג או מפקד - חי בטנק שלו, ירה אלפי פגזים ונסע אלפי ק"מ. לא היו ולא יהיו כנראה טנקיסטים מקצועיים שכאלה בצה"ל.

עמי מורג

 לחצו כאן להגדיל הטקסט

בשעות אחר הצהרים של יום שבת, הוא יום הכיפורים, החלו ראשוני לוחמי הגדוד להתייצב במחנה. ההלם והתדהמה ניכרו על פני החיילים והמפקדים.

מצבת טנקי הגדוד עמדה על 22 טנקים במקום 33 שנדרשו בתקן. עוד כשבעה טנקים היו מוכנים בחיל חימוש בתל השומר. במהלך שעות ההתארגנות ניסינו לדלות מידע אודות מצב הלחימה בסיני - אך לשווא. הסיפורים מהרדיו ורשתות הקשר היו מחרידים מכדי שנאמין בהם. הבנו שככל שנקדים ונצא לסיני ייטב.

שחר יום ראשון עלה בפאתי מזרח כששדרת טנקים מצוחצחים חנתה בקרבת שער הבסיס ופניה דרומה. החלטתי לא להמתין לצידוד החסר ולצאת לדרך. מרחק של 400 ק"מ הפריד בינינו לבין תעלת סואץ. מרחק שאיפשר התארגנות תוך כדי תנועה.

תושבי באר שבע משכימי הקום נחרדו מרעש הטנקים שחרצו את כבישי העיר והשאירו אחריהם עקבות ברזל באספלט. עדיין לא היה לנו מושג ירוק על המתרחש בחזית. מערכת המודיעין של צה"ל לא סיפקה לנו נתונים על מהלכי האויב והסכנות שבדרך. בצריח הטנק הבנתי: חיילי חרדים כמוני ומצפים למוצא פי. אסור לי להעביר אליהם את תחושת התמוטטות המערכת. ביקשתי ממפקדי הטנקים לתרגל ירי תוך כדי תנועה.

בשעות אחר הצהרים עצרנו לתדלוק בפאתי רפידיים. רוחנו התעודדה במקצת: הנה, אנו כמאה ק"מ מהתעלה ועדיין לא פגשנו אויב. כנראה שהטנקיסטים הסדירים עמדו במשימה והצליחו לבלום את הסתערות המצרים. מפקד האוגדה, אריק שרון, עצר בקרבתנו והנחה את מפקד החטיבה שנסע ברכבו בצמוד לטנקים. הפקודות היו לתפוס את רכס התעוזים מצפון לטסה, כשישה ק"מ מהתעלה ולמנוע את תפיסתו ע"י המצרים. בשעות אחר הצהר המאוחרות תפסנו עמדות וצפינו על מישור התעלה.

בסמוך אלינו העלו עשן טנק פטון ישראלי שצריחו שמוט על הקרקע ונגמ"ש שחציו נמס באש שכילתה אותו. ניהלנו קרב ירי עם טנקים מצריים בטווחים של 3000 מטר עד שהחשכה ירדה עלינו.

"עמי, בוא להציל אותנו"

במהלך הלילה קיבלתי פקודת התראה מהמח"ט: "עוברים להתקפה במטרה להדוף את המצרים מהגדה המזרחית חזרה לגדה המערבית. באם המתקפה תצלח, ניערך מיידית לצליחת התעלה על גשרים מצריים. אוגדתנו פרוסה לאורך קו התעוזים מ"מרפסת" בצפון ועד מדרום ל"טלויזיה". אנו נחפה ונסייע להתקפת אוגדה 162 מצפון לדרום במישור התעלה".

השחר עלה על בוקר יום שני, השמונה באוקטובר. נערכנו בעמדות - כשלתע מאחורי ממזרח הגיעו נגמ"שי מפקדת חט' 460, בפיקוד אל"מ גבי עמיר. אלו היו יחידות 162 שהיו אמורות לתקוף מצפון לדרום – הנה, כיוון מתקפתם הינו ממזרח למערב... תחושה רעה של החמצה גאתה בי. הרי בכיוון מתקפתם הם מונעים מאיתנו לתת להם סיוע אש ומקלים על המצרים להתגונן.

מח"ט 460 ואנוכי החלפנו הוראות קשר בכדי שנהיה מתואמים והוא הוביל את גייסותיו לגיא ההריגה... הטנקים המובילים שלו החלו להתפוצץ בזה אחר זה. קריאות עזרה החלו להשמע באוזניות שלי. "עמי! בוא להציל אותנו!".

לזוועתי הבחנתי שלא די שהמצרים טיווחו את הכוח של 460 אלא שכוחות אחרים של אוג' 162 שתקפו מדרום הפנו את קני התותחים שלהם לעבר כוחות 460 והחל להתנהל קרב טנקים בין כוחותינו.

זעקות העזרה של מח"ט 460 עדיין מהדהדות באוזני, שלושים שנה לאחר המלחמה. אני נקרע בין התחושה שעלי לעזור לחברי שנשרפים בקרב - לבין מילוי פקודת המח"ט לנסוע למיתלה. ניסיונותי לשכנע את המח"ט שלי לעזור עלו בתוהו. בלב חצוי פקדתי על כוחותי לנוע בעקבותי למיתלה.

נסיעת ברדק

את היום הזה אני מבלה ב"חיפוש אחרי המלחמה". בצהריים הגעתי עם גדודי לצומת המיתלה, אולם שם התברר כי אין מתקפה מצרית – והורו לי לשוב לכיוון מעבר הג'די. לאחר שהגענו גם לשם – התברר שגם שם אין כל מתקפה.

במהלך "נסיעת הברדק" הזו, אני מבקש ממפקדי הפלוגות להעביר את כל הטנקים לרשת הגדוד לצורך הסבר קצר שלי והורדת מפלס המתח.

עם חשכה אנו מגיעים לאזור "ציונה". קרב טנקים וארטילריה עז מתנהל למרגלותינו. צריך לזהות בין ידיד לאויב ללא משקפות ובחשכה. נותבי כדורי המצרים בצבע ירוק ושלנו בצבע אדום. הטנקים תופסים עמדות ומנהלים אש עם טנקי אויב ברכס "מכשיר". ללא אזהרה נוחות על קו העמדות שלנו פצצות זרחן, המסוגלות להצית טנקים וסמ"פ נהרג. הרוג ראשון לגדוד ועוד לא מיצינו מאית מיכולתנו.

החשכה הפכה לעלטה וגרמה לשני הצדדים להפסיק את האש. יש עיפות נוראית מעמידה ממושכת בצריחים. מאז שחר יום ראשון אנו בתנועה - ועוד מעט עולה בוקר יום שלישי. אני חייב לתת מנוחה לצוותים, לטפל בטנקים ואולי לשתות משהו חם. אני מצליח לישון שעתים.

הטיל פגע בנו

יום שלישי, ה-9 באוקטובר נועד לחילוץ אנשי מוצב "חזיון", שהחלו לחמוק מהמוצב המכותר ולנוע מזרחה. הפקודה: לתפוס את רכס הגבעות השולט על מישור התעלה ובמרכזו רכסי "חמוטל". מדרום ל"חמוטל" התנשא מאיים רכס "מכשיר", אותו נצטווה לכבוש חטיבה 600.

בתחילת ההתקפה, כשהשמש בגבינו, ראיתי את הגדודים הצפוניים לי מתחילים בתנועה על ציר "טלויזיה" ומדרום ראיתי את טנקי חט' 600 מתחילים לטפס על רכס "מכשיר". עם חצית ציר החת"מ פרסתי שתי פלוגות בקו ופלוגה שלישית חיפתה מאחור. קצין הקישור הארטילרי סרו נדב סער הנחית ארט' על כיפת "חמוטל" ואנו עלינו במדרון החולי לעבר שיא הרכס.

תפסנו עמדות וצפינו על השטח שלפנינו. דיווחתי למח"ט: "היעד ביד" - כשלתע חשתי בזעזע חזק, כדור אש מטפס מתוך הטנק לעבר הפתחים העליונים. איבדתי את אחיזתי ונפלתי לרצפת הצריח, תוך שאני שומע זעקות כאב של אנשי הצוות שלי שנפגעו מהטיל. פנים הצריח להט ועברו חלפו שניות עד שהתאוששתי והבנתי שאני בחיים.

זעקות הפצועים באוזניות הקשר הוציאו אותי משלוותי. בטון כעוס פקדתי עליהם לנשך שפתיים או חולצות ו"לסתום את הפה". למרות הפגיעה, הטנק נסע ללא קושי. ביקשתי מהתותחן שהיה פצוע קל ברגליו להתחלף עם הנהג הצווח. הטען שנפצע בגפיו התבקש לסייע לנהג לחבוש את פצעיו ובעיקר להשתיקו. בו בזמן, ראיתי לחרדתי שטנקי חט' 600 נסוגים מ"מכשיר" ואנחנו חוטפים משם אש טנקים וטילים.

קראתי למ"פ אחרי מ"פ - ולא היתה תשובה. עליתי עם הטנק גבוה לעמדת אש - וראיתי טנקים שלנו בוערים. חיילי חי"ר מצריים מילאו את הגבעה וירו מתוך שוחות. נתתי פקודת הסתערות בקשר .

בהעדר מקלעים, ירינו פגזים ונשק אישי בחיילים המצרים, תוך שאנו דורסים אותם הלך ושוב תחת

שרשראות הטנקים. ברשת הקשר החלו להישמע אנשי צוות המדווחים שמפקדיהם נפגעו והם יורים ודורסים חיילים מצרים המנסים לטפס על הטנקים.

אנו מזהים בטווח קצר טנקים מצרים נערכים לירות עלינו. ניהלנו עמם קרב קצר, והם עלו באש תוך דקות. הגדוד ללא מפקדי הפלוגות ובפיקוד חיילים ומפקדים זוטרים המשיך להלחם על "חמוטל".

יתרון הגובה של "מכשיר" גרם לנו נפגעים בקצב הולך וגדל ותוך זמן קצר נפגעו כמעט כל טנקי הגדוד. פצועי הטנק שלי סבלו ותפקודו בצורה יוצאת מהכלל. הודיתי להם שסייעו בידי וביקשתי מאמץ אחרון: לנוע על פני הגבעה העשנה ולאתר צוותי טנקים פצועים שנטשו. לשמחתי, מצאתי שלשה אנשי צוות שרצו בין המצרים והעליתי אותם לסיפון הטנק.

"אין לנו חלופה"

תחנת איסוף הנפגעים נפרסה בסמוך לציר "טליסמן". שלשה תאגד"ים של החטיבה טיפלו בנפגעי הגדוד. שורה ארוכה של אלונקות היתה פרוסה לאורך הציר ורופאי החטיבה עשו נפלאות בניסיונם להציל את הפצועים. הגדוד איבד 15 לוחמים, מהם שלושה נעדרים ו-45 פצועים. מעשרים וחמישה טנקים מצוחצחים שעלו על הגבעה הושמדו כליל 3 ועוד 16 נפגעו קשות במערכת ההסעה או במערכת הצריח.

לאחר פינוי הנפגעים אספתי את קומץ הניצולים בצל גבעה נמוכה. ביקשתי מחיילי לפרוק את כאבם בשיחה. החיילים פרקו את התסכול שקינן בהם על הלבם פרוץ המלחמה ללא התראה, על החוסר במידע, על נסיעת הסרק בעיצומו של קרב בו נהרגו חברים קרובים - ועל אי הודאות שצופן המחר.

"בינינו לבין אשקלון, בה ישנה כעת בתי, בת 3 חודשים, אין יותר טנקים וכוחות של עם ישראל", אמרתי להם. "אם נרים כעת ידיים ונשקע ברחמים עצמיים - לא נוכל להגן על בתינו וארצנו. נפגענו ואיבדנו חברים שהלכנו עמנו כברת דרך ארוכה. אבל אנחנו מוכרחים לחזור לטנקים ולהלחם במצרים - כי אין לנו חלופה אחרת".

מינתי מפקדי פלוגות חדשים מבין הקצינים שנותרו. שדרת הטנקים הפגועה והמעשנת עשתה דרכה לאט בכיוון מזרח. בטסה החלו לשקם את הטנקים בקצב מהיר. עם ערב חזר הגדוד לקו העימות באזור "ציונה" ולקראת בוקר עמדה מצבת הגדוד על 27 טנקים.

מלכודת אש בחווה הסינית

החטיבה עמדה בכוננות לצליחת התעלה - כשהגיעה ידיעת המודיעין הראשונה בדבר כוונת המצרים לבצע מתקפת טנקים גדולה לכיוון מזרח. נערכנו בעמדות אש ועם שחר כשהחלה מתקפת הטנקים המצריים התחלנו להשמידם בזה אחר זה. עם ערב הסתיים קרב הטנקים בהשמדת הטנקים המצרים האחרונים בטווחים של מטרים ספורים מעמדותינו.

הקרב העלה את מורל הגדוד וגיבש את הצוותים החדשים ומפקדי הפלוגות הצעירים, שעד לא מכבר היו מפקדי מחלקות. חשנו שכיוון המלחמה השתנה. ללא ספק - היתה זו נקודת מפנה במהלך המלחמה.

התחלנו בהכנות לצליחה. הגדוד שלי תוכנן להיות הגדוד הראשון שיעבור על גשר הגלילים, מעל 180 המטרים של תעלת סואץ. אבל הגרירה לא עלתה יפה והגשר, שלא נועד לגרירה ארוכה - נשבר.

באותו זמן התברר שחטיבה 14 לא מצליחה לכבוש את מתחם "אמיר", הוא החווה הסינית. בהיותי גדוד פנוי, ללא גשר לחצות עליו, קיבלתי פקודה לחבור לחט" 14 לצורך פתיחת ציר "טרטור" מצומת "עכביש" ועד צומת "לקסיקון". חברתי בקשר למח"ט 14, אל"מ אמנון רשף. הפקודה הורחבה ונדרשנו גם לפנות מהציר את פצועי גדוד הצנחנים שנותרו באחת ממאות התעלות שחצו את החווה הסינית, לאחר כשלון ההתקפה. ביקשתי מידע אודות מערך האויב במתחם ונאמר לי שבחווה הסינית יש מספר צייד טנקים בלבד.

בהיותי למוד נסיון בדבר מידע מסוג זה השארתי את הסמג"ד ופלוגה ו' בחיפוי וגלשתי עם פל"ז לפיתחת ציר "טרטור". ערפל כבד שאיפשר ראות של מטרים בודדים כיסה את מישור התעלה.

התחלנו בתנועה כשהערפל מתחיל לעלות כמו מסך בתיאטרון. לפתע נגלה בפנינו חזיון מטורף של עשרות טילי נ"ט משייטים מולנו כאבוקת אש עם כתם מוות שחור במרכזו. נחלצנו במהירות למחצבת חול ישנה ורדודה. הטיילים נחתו סביבנו כשהם מחטיאים אותנו במרחק זעיר. טילים חדשים כבר עשו את דרכם אלינו.

התבוננתי במשקפת ועיני חשכו. כל תעלות החווה היו מלאות בלוחמים מצרים, טנקים ירו עלינו ממרחק ועשרות טילים שייטו לכיווננו. עשרות חוטי ניילון שכיוונו את הטיילים היו פרושים על הטנקים שלנו כקורי עכביש המאיימים לכסותנו. תיארתי את המצב למח"ט 14 וניסיתי להבהיר לו שאין כל אפשרות לבצע את המשימה כפי שהטיל אותה. טענותיי נדחו.

נסיונות לעלות על הציור עלו לנו בטנק, שהתפוצץ מפגיעת טיל ישירה. ברשת הקשר הגדודית התחנן הסמג"ד שלי שלא אמלא פקודה. ביקשתי סיוע אויר וארטילריה לחיפוי וקיבלתי רק סיוע ארטילרי. הלחץ מצידו של מח"ט 14 היה ללא נשוא. במוחי קדחה השאלה: אם לא אני, מי יחלץ את הצנחנים? מנגד, היה ברור לי שביצוע הפקודה הוא התאבדות.

פקדתי שבמחצבה ישארו בחיפוי רק מפקדי טנקים ואיתי, בשדרה הפורצת, יהיו רק קצינים. בתזמון עם מטח ארטילרי וחיפוי קרוב של הטנקים עליתי על הציור בדהרה כשאלו מצטרפים שאר הקצינים. ירינו כמו מטורפים תך כדי תנועה מהירה על הציור. סביבנו היו אלפי חיילים מצרים, שירו עלינו מנשקם האישי כשנו משיבים ירי בתותחי הטנקים. הם היו כל כך קרובים שרשף יציאת הפגז שרף אותם.

זרקנו רימונים, ירינו בנשק האישי ובמקלע הצריחון תוך שאנו מזגזגים על הציור להתחמק מהטילים שהמשיכו לטוס אלינו. שני טנקים נוספים התפוצצו מפגיעת טילים והפכו לאבוקות. ביקשתי מהסיוע הארטילרי שיוריד את פגזיו עלינו בכדי להרחיק את החיילים המצרים מהטנקים.

בתנועה המטורפת וההזויה שלנו הגענו לגשר שהיה חסום בפגרי טנקים זחל"מים ולא ניתן היה לחצותו. בהחלטה של הרף עין צעקתי לנהג "שמאלה חזק!" ופניתי במלוא המהירות מזרחה - כשלתע ראיתי תעלה רחבה שחוצה את דרכנו. כמעט והתהפכנו.

סירוב פקודה בקרב

הטילים והאש המצרית לא הפסיקו לרגע. הנהג לא שעה לפקודתי לעצור וכיוון את עצמו לחציית התעלה בניצב. הטנק ריחף מעל התעלה, השרשראות התחפרו בגדה הנגדית, פילסו דרך ונחלצנו לעברה השני. שאר הטנקים חצו על עקבותיי.

נעצרנו מאחורי גבעה נמוכה, שהסתירה את הטנקים. היינו בתוך החווה, אך מוסתרים מהטילים. מעברה השני של הגבעה נשמעו קולות דוברי ערבית. יצאנו מהטנקים נוטפי זיעה, חסרי פחד, כאילו אנו נמצאים מחוץ לגופנו. עמדנו בשורה, מרוקנים את מימינו בצחוק היסטרי.

ניקינו את הצריח מהתרמילים, טענו את המקלעים והיינו מוכנים לצאת מהחווה. ק. אג"מ 14 קרא לי ברשת הקשר וביקש דו"ח מצב. הבהרתי את המצב וביקשתי ממנו לרדת מרשת הקשר שלי. אינני מתכוון יותר להיות תחת פיקוד מח"ט שמוציא אותי להורג. השיחה היתה קשה, ובמהלכה התערב מח"ט 14 - ואני סירבתי להישמע לפקודותיו.

חיפשנו דרך להיחלץ מהחווה. הסמג"ד זיהה תעלה גדולה, מרוחקת מאיתנו כמאתיים מטרים, במהלכם נהיה חשופים מחדש לטילי האויב והטנקים שלו. סיכמנו שינסו לארגן סיוע אווירי. תוך דקות שאגו מעלינו שני מטוסים שביצעו יעף אחד - ואנו זינקנו ממקומנו ונכנסנו לתעלת המסתור. בתוך התעלה בלמנו בחופזה, בטרם נדרוס פצועים ששכבו בתוכה. יד הגורל או משהו אחר כיוונו את דרכנו לתעלת הצנחנים הפצועים. העמסנו אותם והשקינו אותם מים ממיכלי הטנקים.

התעלה הובילה אותנו דרומה מהחווה. חצינו את "עכביש" ופנינו מזרחה לשטח ההתארגנות החטיבתית.

טנקים מול מסוקים

נערכנו לחציית התעלה עם שחר של 17 באוקטובר. הוטלה עלינו המשימה להביא אספקה ליתר החטיבה שלחמה ממערב לתעלה כבר יממה שלמה. זחלמ"י פלוגת החרמ"ש הועמסו בפגזי תותחנים לטנקים, שתי מיכליות דלק ומשאית מנות קרב ומים נרתמו לטנקים גוררים לחציית הדיונות מדרום לציר "עכביש", שהיה תחת אש ישירה מהחווה הסינית.

בנסיעה איטית בשל גרירת המשאיות הגענו לציר "נחלה" ועם שחר עמדנו בחצר הצליחה. מפקד האוגדה אריק, מעוטר בתחבושת על ראשו, עמד במעבר ואיחל לנו הצלחה בצד השני.

עליתי על התמסח שהמתין במים ושטתי בניחותא מערבה. ההרגשה היתה של מעבר בין עולמות שונים. מהתופת הבוערת במזרח התעלה, מעשרות פגרי הטנקים המעלים עשן וצירייהם מפוזרים בחול כפרחי מתכת לזהות - אני נוחת בגדה המערבית. קולות ציפורים וחורשות מדגישים את הדיסונס המחריר.

מתפרסים בינות לעצים ומאבטחים את מעבר פלוגת החרמ"ש ומשאיות האספקה. אבל השלווה מתנפצת לרסיסים במטחי ארטילריה מצרית, הגודעים סביבנו עצים בשריקת פגזים. מסוקי סער מצריים חולפים מעלינו ומטילים עלינו חביות נפץ. משאיות עולות באש בחצר הצליחה.

בהוראת המח"ט פרצתי מערבה ותפסתי עם פלוגת הטנקים את שדה התעופה דור סואר, ובקצהו את הגשר שעל תעלת המים המתוקים. מסוקי האויב המשיכו להפציץ. חששנו שחלקם ינחית קומנדו מצרי מצויד בטיילים. חצינו את הגשר והתקדמנו בסמוך למסילת הברזל, המחברת בין איסמעיליה וסואץ. התקרבו לבתי טיט עלובים של פלאחים. התלבטתי האם להשמיד את חושות הטיט - והחלטתי שאין טעם בגרימת נזק לפלאחים.

תפשונו עמדות בקרבת הבתים וניהלנו אש עם טנקים, שהיו כ-2500 מטר מערבית לנו. פלוגת צנחנים שהצטרפה אלינו החלה בהסתערות על המבנים לצורך טיהורם. אנחנו ממשיכים כל העת לנהל את קרב הטנקים. איבדנו מספר אנשי צוות.

לקראת ערב הותקפנו שוב על ידי מסוקים. תורן הנ"מ על הטנק שלי, חיים כהן, ירה ופגע במדחף האחורי של מסוק מי-6 מצרי. המסוק החל להנמיך. כיוונתי אליו את תותח הטנק וכשצללית המסוק מילאה את כוונת התותחן נתתי פקודת ירי. המסוק התפוצץ באויר.

3 ימים בלי שינה

ביום המחרת, 18 באוקטובר, הוטל עלינו לאפשר את מעבר יחידות אוגדה 162, שהחלו לצלוח עם שחר. חטיבת הצנטוריונים של נתקה ניר עברה דרכי ונכנסה למחנות אבו סולטן שהיו מרכז הארטילריה המצרית. משימתי היתה לנוע בעקבות חטיבת נתקה, לעוקפה מצפון דרך "אורחה" ולהגיע לצומת "חבית" "ורדית".

תוך כדי תנועה דרך מתחם "אורחה" נתקלנו בטנקים מצרים שהיו מחופרים בעמדות ובסבך הצמחייה. בקרב קצר השמדנו כעשרה טנקי אויב ופרצנו לצומת. אף טנק שלנו לא נפגע.

החטיבה נכנסה לחניון לילה בצומת "ורדית" והמח"ט הורה לי לשוב לתעלה ולהכניס שוב אספקה לחטיבה. בנסיעת לילה מתישה חצינו שוב את מחנות אבו סולטן, שעדיין התנהלו בהם קרבות טיהור. הגענו לשדה התעופה ולאחר שתידלקנו ותיחמשנו את הטנקים שלנו הובלנו שוב שדרת אספקה דרך מחנות אבו סולטן לעבר החטיבה. כשהגענו עם שחר לחטיבה התמוטטתי לצד הטנק ונרדמתי, לאחר שלוש יממות ללא שינה.

ביום המחרת המשכנו במסגרת החטיבה לנוע מערבה, תוך כדי חיסול מתחמי נ"מ ופתיחת מסדרון אוירי נקי למטוסי חיל האוויר. נערכנו בקו הגנה לקראת הפסקת האש.

גדוד 599 שכל במהלך הקרבות 25 חללים וכ-80 פצועים. הגדוד, שפורק וחייליו פוזרו ביחידות אחרות, הקים קרן כספית לתמיכה באלמנות וביתומים.

על תפקודו בקרבות זכה עמי מורג לעיטור המופת

[חדשות ב-SMS](#) - עדכונים מחדר החדשות של ynet ישירות לסלולרי שלכם.

[חזרה](#)